

Απόδοση της Κυριακής του Τυφλού: Συ των εν σκότει, το φως το υπέρλαμπρον (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Συ των εν σκότει, το φως το υπέρλαμπρον [1]

Στην Ευαγγελική περικοπή της Κυριακής του Τυφλού βλέπουμε άλλο ένα θαύμα να επιτελεί ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός σε έναν εκ γενετής τυφλό. Ένας άνθρωπος δυστυχισμένος, ο οποίος με θαύμα του Χριστού άνοιξαν τα μάτια του και είδε την κτίση όλη. Θαυμαστό και παράδοξο το γεγονός της απόκτησης της οράσεως του τυφλού με τη θαυματουργική επέμβαση του Ιησού. Η θεραπεία του τυφλού γίνεται η έναρξη της σωτηρίας του που εκφράζεται με την έμπρακτη ομολογία του ασθενούς στο τέλος «ο δε έφη· πιστεύω, Κύριε· και προσεκύνησεν αυτώ [2]».

Ο Κύριος θεραπεύει τον τυφλό άνθρωπο πριν καν ο τυφλός παρακαλέσει τον Κύριο να τον ιατρεύσει, αφού αδυνατεί να δει τον Ιησού. Και τον θεραπεύει με ένα τρόπο ιδιαίτερο, παράδοξο. Ως μέσο θεραπείας χρησιμοποιεί τον πηλό επιχρίοντάς τον εις τους οφθαλμούς του τυφλού. Γιατί όμως ο Ιησούς χρησιμοποιεί πηλό; Ο λόγος είναι διότι θέλει να δείξει πως Αυτός είναι ο Δημιουργός του ανθρώπου. Χρειαί τα

μάτια του τυφλού, διότι μόνο Αυτός μπορεί να δημιουργήσει από την αρχή μάτια. Αυτός είναι ο δημιουργός όλου του ανθρωπίνου γένους, όλης της κτίσεως.

Μετά τη χρήση του πηλού, ο Κύριος τον παραπέμπει να πάει να νίψει τα μάτια του στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ [3]. Ο τυφλός υπακούει στο λόγο Του και πηγαίνει επιδεικνύοντας εμπιστοσύνη στον Ιησού. Εκεί επιτελείται το θαύμα. Αν έμενε ο τυφλός στο πρώτο βήμα, δηλαδή μέχρι την χρίση του πηλού και δεν πήγαινε στην κολυμβήθρα, δεν θα είχε αποτέλεσμα. Και ο λόγος γιατί έπρεπε να φανεί η έμπρακτη υπακοή και πίστη στο θείο θέλημα.

Θα μπορούσε ο Χριστός να τον θεραπεύσει με τον λόγο Του και μόνο. Όμως, ήθελε πρώτα να του διεγείρει την πίστη και στη συνέχεια με την πράξη του να δείξει τη δημιουργική δύναμή Του.

Οι μαθητές του Κυρίου αναρωτήθηκαν ποιος αμάρτησε, ώστε να γεννηθεί τυφλός, ο ίδιος ή οι γονείς του: «ραββί, τις ήμαρτεν, ούτος ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή;». Και ο Ιησούς τους απάντησε ότι ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός, για να φανερωθεί η δόξα του Θεού [4].

Θάμβος και ταραχή επικράτησε μεταξύ των ανθρώπων μετά το θαύμα γιατί άλλοι

πιστεύουν και άλλοι αμφισβητούν. Οι Φαρισαίοι αμφισβητούν και ο λόγος είναι διότι η θεραπεία του τυφλού έγινε ημέρα Σάββατο κι έτσι καταλύθηκε η αργία του Σαββάτου [5]. Αυτό που μας κάνει εντύπωση είναι η θαρραλέα ομολογία του τυφλού συνοδευόμενη από το θάρρος και την τόλμη του να ομολογήσει τι ακριβώς συνέβη, χωρίς να φοβηθεί τους Φαρισαίους, οι οποίοι μισούσαν τον Ιησού και απειλούσαν λέγοντας ότι όποιος Τον ομολογεί ως Μεσσία, θα γινόταν αποσυνάγωγος [6]. Πραγματικός ομολογητής Ιησού Χριστού. Μέσα σε ένα εχθρικό περιβάλλον, αυτός δίνει την καλή ομολογία Ιησού Χριστού.

Η σταυρώσιμη πορεία της ζωής του τυφλού, ο οποίος δεν είδε ποτέ τη φύση, τα πρόσωπα των άλλων ανθρώπων, κορυφώνεται με την Ανάσταση, με τη θεραπεία του. Ο Κύριος συγχαίρει τον άνθρωπο για την υπομονή που έδειξε σε αυτή τη δοκιμασία- παιδαγωγία, χαρίζοντας του το φως των οφθαλμών του και κυρίως το φως των οφθαλμών της ψυχής του.

Από το θαύμα αυτό του Κυρίου μας καταλαβαίνουμε το σκοπό ελεύσεως του Κυρίου στον κόσμο, ο οποίος είναι να αναδημιουργήσει και αναγεννήσει τον άνθρωπο από την αμαρτία και να τον ελευθερώσει εκ της δουλείας του αλλοτρίου [7], του μισόκαλου διαβόλου.

Φυσικά όπως και σε κάθε εποχή διαχρονικά, υπάρχουν και αυτοί οι οποίοι δεν αποδέχονται με κανένα τρόπο την ευεργεσία και τη δόξα του Θεού που προσφέρει

στον άνθρωπο. Έτσι, στη συγκεκριμένη περίπτωση του θαύματος, οι Ιουδαίοι αδυνατούσαν να αποδεχθούν την ευεργεσία του Θεού προς τον τυφλό και απελπισμένοι απέδιδαν το γεγονός της θεραπείας σε δαιμονική ενέργεια και όχι στη θεϊκή δύναμη και αγάπη.

Το Ευαγγελικό αυτό ανάγνωσμα αποτελεί μια αδιάψευστη απόδειξη ότι ο Χριστός εκτός από τέλειος άνθρωπος ήταν και τέλειος Θεός. Ο τυφλός δεν θεράπευσε μόνο τα μάτια του σώματός του αλλά και τα μάτια της ψυχής του. Αναγνωρίζει και ομολογεί την παντοδυναμία του Αναστάντος Κυρίου σε όλο τον κόσμο χωρίς να φοβάται τους Φαρισαίους. Μαζί με την πίστη χρειάζεται και η παρρησία μας για να ομολογήσουμε την πίστη μας, τον Ιησού Χριστό μπροστά στους ανθρώπους.

Ο Χριστός αποστέλλει τη χάρη του στον κάθε ένα μας. Αρκεί εμείς να ανταποκριθούμε και να είμαστε πρόθυμοι να την αποδεχθούμε. Όλοι χρειαζόμαστε τη θεραπεία του Ιησού, γιατί είμαστε πνευματικά τυφλοί. Ο μόνος που μπορεί να μας θεραπεύσει από αυτή την ασθένεια είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Ακόμη, αυτό που διδασκόμαστε από τον τυφλό είναι η θαρραλέα του ομολογία. Να μην δειλιάζουμε, να μην φοβόμαστε να ομολογούμε τον Ιησού Χριστό. Να ομολογούμε με θάρρος χωρίς κομπασμούς τις ευεργεσίες Του στη ζωή μας.

Το γεγονός της θεραπείας του τυφλού αποτελεί μια ευλογημένη ευκαιρία, έτσι ώστε και εμείς, ως ορθόδοξοι άνθρωποι, να προβληματιστούμε για την πίστη μας και να ανανεώσουμε την υπόσχεση που δώσαμε κατά την ημέρα της βαπτίσεώς μας [8].

Παραπομπές:

- 1. Κοντάκιον της Κυριακής του Τυφλού «Της ψυχής τα όμματα πεπηρωμένος, σοι Χριστέ προσέρχομαι, ως ο Τυφλός εκ γενετής, εν μετάνοια κραυγάζων σοι· Συ των εν σκότει, το φως το υπέρλαμπρον».**
- 2. Ιωάννου 9,38.**
- 3. Σιλβάμ (εβραϊκής προέλευσης και σημαίνει «Απεσταλμένος») ονομαζόταν μια δεξαμενή στην Ιερουσαλήμ, όπου ο Ιησούς Χριστός έστειλε έναν τυφλό να πλυθεί για να ανακτήσει την όρασή του. Λίγα πράγματα είναι γνωστά για το πώς ήταν τότε αυτή η δεξαμενή.**
- 4. Ιωάννου 9,3-4.**
- 5. Σύμφωνα με τον εβραϊκό νόμο η τήρηση της γιορτής του Σαββάτου είναι αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας κάθε πιστού Ισραηλίτη, τόσο για το αρχαίο όσο και για το νέο Ισραήλ.**

6. Ιωάννου 9,22.

7. Τροπάριο Αίνων Κυριακής πλ.δ´ ήχου «Κύριε, ει και κριτηρίω παρέστης...».

8. Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου, «Η ζύμη του Ευαγγελίου», εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 136-138.